

Visi vēlas redzēt jaunu ES, kas ir daudz pietuvinātāka saviem iedzīvotājiem

Visi vēlas redzēt jaunu un reformētu Eiropas Savienību (ES), kas ir daudz pietuvinātāka saviem iedzīvotājiem, sestdien sacīja ārlietu ministrs Edgars Rinkēvičs (V), noslēdzot ikgadējo ārpolitikas un drošības tēmai veltīto starptautisko forumu «Rīgas konference 2017».

Viņš norādīja, ka konference kļuvusi par ikgadēju atskatu uz situāciju pasaulē un ekonomikas un aizsardzības jomā. Ministrs vērsa uzmanību, ka pērn konferences dalībnieku skats uz situāciju pasaulē bija drūmāks, jo nesen bija noticis balsojums par «Breksit» un valdība neziņa par vēlēšanām Eiropā un ASV.

«Konferences diskusijas ir kārtējais apliecinājums tam, ka joprojām ASV iesaiste globālajos notikumos būs nemainīga, NATO nav lieka organizācija un esam gatavi iesaistīties savas drošības stiprināšanā. Vēl jo vairāk, ES ir gatava stiprināt savu drošību vēl vairāk, nekā bijām cerējuši senāk,» teica Rinkēvičs.

Ministrs skaidroja, ka visi vēlas redzēt jaunu un reformētu ES, kas ir daudz pietuvinātāka saviem iedzīvotājiem, nekā tā bija

Latvijas ārlietu ministrs Edgars Rinkēvičs | Foto: Zane Bitere / LETA.

pirms gada vai diviem. Viņš uzsvēra, ka raugoties no Latvijas pozīcijām, nepastāv jautājums par to, vai Latvija vēlas ES būt otrajā vai trešajā valstu grupā, bet tā vēlas būt ES kodolā.

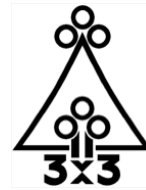
«Nākamgad svinēsim mūsu valsts 100 gadus, tāpat kā mūsu kaimiņi citviet Eiropā. Šie 100 gadi ir bijuši izaicinājumiem bagāti. Latvija tika uzbūvēta uz Krievijas impērijas gruvešiem, kam sekoja 20 gadi brīvības un tad sekoja nacistu un padomju okupācija. Tomēr mums ir bijis pietiekoši daudz laika, lai

pārbūvētu savu nāciju un atkal kļūtu par Eiropas saimes locekli,» sacīja Rinkēvičs.

Viņš atgādināja, ka neskatoties uz Eiropā valdošo skepticismu un pesimismu un rietumnieciskai kultūrai piemītošo kritiku pret visu, ir jāatceras, ka vienmēr pastāv iespējas strādāt labāk, un gan NATO, gan ES ir balstīta uz kopīgām vērtībām, un tajās valda tiesiskums un cilvēktiesības.

TVNET

3x3 – Tur tas viss sākās - Kanberā, pirms 35 gadiem!

Tā tas patiešām bija, ka pirms 35 gadiem, 1983. gada janvārī, Birigijai nometnē, netālu no

Kanberas, notika pirmais Austrālijās 3x3. Tas bija 18 mēnešus pēc pirmā 3x3 pasaulē, ko uzsāka Līga Ruperte ASV, Garzerā.

Un nākamais - 35. 3x3 Austrālijā notiks Greenhills centrā, netālu no Kanberas, 2018. gadā no 2-8. janvārim. Informācija www.3x3.lv

Ir vērts atcerēties, cik pasaule ir mainījusies, kopš notika pirmais Austrālijas 3x3 Kanberā. Toreiz, 1983. gadā Padomju Savienībā lielais lācis Brežņevs bija pērn miris; un maz pazīstamais pirmais sekretārs, bijušais drošības dienests Andropovs pārņēma valdību. Latvijā režīms vēl dzelžaini turējās, un latviešu karavīri Padomju armijā cīnījās nevīžīgā karā Afganistānā. Domas par Latvijas neatkarību mīta tikai cilvēku sirdīs un rets bija tāds, kurš ticēja, ka savā mūžā to piedzīvos. Aukstais karš bija jau savā 38. gadā.

Rietumos trimdas sabiedrība

bija vēl stipra, ar daudziem sarīkojumiem un organizācijām, tomēr sāka arvien biežāk parādīties robi, kur vecā paaudze aizgāja un jaunie arvien retāk uzturēja saites ar latvietību.

Šādos apstākļos, Līga Ruperte bija gudrojusī kā turpināt trimdas latviešu kultūras pilveidošanu. Viņa pati komentēja, ka tanī laikā latviešu sabiedrībā jau bija nostiprinātas izglītības iespējas - sestdienas skolās, dažādosursos, 2x2 ASV jaunatnei, „bet bija skaidrs, ka arvien nepieciešamāks kļūst atbalsts vecākiem, jo tieši ģimene ir vieta, kur gūstam pamatu savai tautiskai identitātei un valodai – jeb arī negūstam.”

“Leģenda” stāsta, ka Juris Ruņģis un citi tautieši bija satikuši Līgu Rupertu 1980. g. decembrī Pertas Kultūras Dienās, kad Līgai vēl tikai padomā bija tāda veida saietu rīkšana. Līga tika iedvesmota rīkoties tālāk un īsi pēc pirmā 3x3 ASV tika rīkots arī pirmais 3x3 Austrālijā.

3x3 galvenais mērķis bija sasaukt kopā latviešus uz nedēļu latviskā vide, kur draugu un domubiedru lokā varētu baudīt latviešu kultūru, iegūt (Turpinājums 7. lpp.)

NO MUMS AIZGĀJIS ARTŪRS BERĶIS

3. 8. 1926 - 14. 9. 2017

Viņš likās neiznīcināms, taču katram pienāk savs laiks, un 14. 9. 2017., nesen kā sasniedzis savu 91. gadu, agri no rīta, mūsu mīlais Artūrs slēdza acis uz mūžu.

Dzimis Bauskas rajonā, zēna gadus Artūrs pavadīja Saldū, kur tēvs Kārlis strādāja uz dzelzceļa un māte Milda bija māsaimniece. Jau agrā bērnībā, Artūrs rādīja lielu interesi mehānikā, taču viņa dabiskā ziņkāre bieži lika viņa pēcpusei ciest. Piemērs: sekmīgi izjaucis tēva pulksteni, lai izdibinātu tā darbošanās noslēpumus, viņam pie kopā salikšanas salūza kādu sastāvdaļu, kas tēvu nebūt neiepriecināja, un Artūra sēžamvieta dabūja šo neveiksmi pamatīgi atmaksāt. Citā reizē, Rīgā elektrisko tramvaju redzējis, viņš uzbūvēja veselu tramvaja sistēmu miniatūrā, taču nesaprata, ka to nevar vienkārši pievienot mājas mājas tīklam—vajadzīgs elektriskais motors. Sekojošās problēmas ar mājas elektrības piegādi atkal neatstāja uz tēvu

labu iespaidu, un atkal tika vainots Artūra bikšu dibens, taču visumā, bērnība bija laimīga, un aizraušāns ar mehaniku izvērtās Artūram par mūža darbu.

Pienāca Latvijas Briesmu Gadi, un Artūru iesauca Leģionā. Viņš izcieta gan kara šausmas, gan vairākās gūstekņu nometnēs pret gūstekni vērsto brutalitāti un pazemojumus. Sevišķi Zēdelgēma atstāja ellišķīgu iespaidu, un par šo pārdzīvotumu, Artūrs rakstīja dienas grāmatu, kuru daudzus gadus vēlāk izdeva, lai gan tanī laikā, grāmatas rakstīšana bija stingri aizliegta, un par to draudēja nežēlīgs sods.

Taču karš beidzās, un Artūra dzīvē atkal sāka spīdēt saulīte. Pārcēlies uz Angliju, Artūrs turpināja studēt mehaniku un inženiera zinātnes, un strādāt arī praktiskos darbus. Anglijā arī iestājās Daugavas Vanagos. Pēc pāris gadiem pārcēlies uz Austrāliju, viņš Adelaidē uzbūvēja inženierdarbnieku, kurā nostrādāja līdz pensijas gadiem.

Mīlestība uzsmaidīja 1954. gadā, kad daiļā Milda aizrāva viņa sirdi, un pēc trim gadiem, ģimeni kuplināja dēls Imants. Adelaidē Artūrs bija klāt, kad tur dibināja Daugavas Vanagu nodaļu. Taču atkal atklājās dzīves ēnainā puse ar Mildas aiziešanu mūžībā 1985. gadā. Jaunu laimi Artūrs atrada ar Regīnu, Daugavas Vanadzī no Džilongas, to apprecēdams 1998. gadā.

Tāda nu būtu vēsture un statistika, bet kāds bija pats cilvēks? Var pavisam nopietni teikt, ka Adelaidē Artūrs pietrūks, jo viņš bija iesaistīts gandrīz vai katrā organizācijā, un savā garajā mūžā, palīdzēja katram, kam palīdzība bija vajadzīga.

Adelaidē Artūrs ir bijis vismaz valdē, un pat priekšgalā, Daugavas Vanagiem, Latviešu biedrībai, un Katolu biedrībai, taču viņa roka sniedzas daudz tālāk. Viņš strādāja Palīdzības Apvienībā, kas rūpējās par gadskārtējo palīdzības sūtījumu uz Latviju; ja kādam (Turpinājums 7. lpp.)

